

OHENEMINEN

Susanna Salminen

OHENEMINEN

Kiitokset

Kiitän kirjoittajakokoonpanoja, jotka ovat tarjonneet inspiroivan ympäristön ja peilin kirjoittamisen kaikenlaisille kokeiluille, kuten Voltteria ja monia mm. Helsingin työväenopiston kurssien pohjalta syntyneitä lyhyempi- ja pidempiaikaisia ryhmiä ja kohtaamisia. Näin olen myös löytänyt hyvän yhteistyökumppanin, Tuija Metsäahon, tähän kirjaprojektiin. Kiitän lukuisia mahtavia ja kannustavia kirjoittamisen ohjaajia ja palautteen antajia, erityisesti Taina Kuuskorpea. Kiitos perhe, se on kaiken lähtökohta.

Susanna Salminen

OHENEMINEN

© 2023 Susanna Salminen

Sisuksen taitto: Tuija Metsäaho

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-2096-7

AAMU OLI VALKENEMASSA. Utu häivytti värejä ja terästi lisääntyvän valon. Metsä oli hiljainen. Näinkö kauniina asiat näyttäytyvät, kun ne on menettämässä?

Loppusyksyn poikkeuksellinen lämpö ei ulottunut kaikkialle, jalat olivat tunnottomat, ihosta oli tullut kylmä kelmu. Lämpö oli kerääntynyt Teemun ja pojan kehojen yhtymäkohtiin. Poika oli edelleen kiinnitettyä kantoreppuun ja makasi kyljellään hänen vieressään. Hän kosketti pojan viltin alta näkyvää nenänpäätä – se oli viileä. Pojan poski punoitti, se oli lämmin.

Teemu työnteli jalkoja vasten kaatunutta muhkuraista koivunrunkoa. Valkoinen runko katkesi kuin paperihylsy, ja kuiva puru rapisi ulos. Hän potki mustalaikukasta runkoa tohjoksi. Jossain kohdassa jalanpohja tavoitti jotain kovempaa, pahkuraisen möykyn, joka tuntui todellisemmalta kuin mikään vähään aikaa. Tunto jalkoihin palasi vähitellen.

Hän potki kyhmyn irti puusta, otti veitsen ja vuoli rapisevaa puuta irti kiinteästä möhkäleestä. Hän viilsi sen alkukohdan näkyviin, kaulan, leukapieliä, sileät poskensisivut. Hän rapsutti hienompaa purua, puhdisti suun, nenänpielet ja laittoi varovasti veitsen sivuun, tunnusteli sormenpäillä sen karheaa päälakea.

Hän tunsu helpotusta, kun hän painoi huulensa sen tummuutta vasten, hengitti ilmaa, johon oli kerääntynyt energiaa vuosien takaa. Hän kysyi, miksi Mari ei ollut huolestunut, miksei soittanut apua. Teemu koitti olla suuttunut, edes aavistuksen tuohtunut, mutta kun hän tunsu huulet huulillaan, hän ei voinut olla muuta kuin suunnattoman iloinen.

Taas oli pimeää. Teemu tiesi, etteivät he voisi kaikki selviytyä. Joku heistä oli uhrattava, eikä se voinut olla poika, ja hänen oli hoidettava poikaa.

Teemu silitti Marin korvanseutua varmistaakseen, ettei puoliso kuulisi hänen ajatuksiaan, ja piti häntä tiukasti kainalossaan lähellä poikaa, ettei tämä lähtisi ennen aikojaan. Vielä oli aikaa.

JOSKUS OTE on irrotettava.

Juoksulenkki työpäivän jälkeen oli tärkeä ja rentouttava hetki Teemulle. Sen aikana poika sai nauttia raittiista ilmasta juoksurattaissa, joita Teemu työnsi edessään tottuneesti. Se oli isän ja pojan yhteinen aika, jonka Teemu toivoi jatkuvan senkin jälkeen, kun poika kasvaisi.

Kesäinen lämpö häilyi sitkeästi kaupungin liepeillä, vaikka syyskuu oli jo pitkällä. Sääennusteita korjattiin jatkuvasti, päivä toisensa jälkeen oli ajankohtaan nähden ennätyslämmin. Teemu pyyhki kostuvia kämmeniään yhtenään juoksushortsien kuivaan päälliskankaaseen, jottei ote lipeäisi rattaan aisasta.

Poika nukkui rauhallisesti tutussa juoksun rytmittämässä vauhdissa. Tarvikereppu rattaiden takalokerossa jäisi käyttämättömänä odottamaan seuraavaa lenkkiä. Yksi *action point* vähemmän ensi kerralla.

KUN POIKA OLI syntynyt saman vuoden tammikuussa, jossain raivosi talvimyrsky. Supistusten aikana Mari kiroili ja karjui kätilölle, joka pistäytyi synnytyshuoneessa tasaisin väliajoin, mutta etupäässä Mari huusi Teemulle, joka oli Marin vieressä koko pitkän synnyttämisen ajan. Joka kerta kun Teemu nosti katseensa huudon keskeltä kohti ulosantavia huoneen yläreunan leveitä ikkunoita, oli pimeää, eikä hän enää osannut sanoa, oliko päivä vai yö.

Teemu poistui välillä synnytyshuoneesta mennäkseen vessaan tai kuunnellakseen hiljaisia käytäviä. Hän kulki läheisen odotustilan ohi, jossa tyhjät tuolit tuijottivat äänettömältä televisioruudulta uutisia myrskyn tuhoista.

Metsää kaatui, ihmisiä kuoli ja Mari huusi, kun poika pusertui maailmaan. Kaatuneiden runkojen, kuolonuhrien, vääntyneiden mustien kuusten alle rusentuneiden autojen, keskitalven ilmastomyrskyn keskelle avautui pieni aukko, ajan pysähtymisen kohta, kun kätilö laski pojan Teemun syliin.

Case closed, problem solved, projekti viety päätökseen, *win-win-win*-tilanne, hän oli sanomaisillaan ääneen, mutta Mari oli sulkenut silmänsä ja puristi Teemun kättä.

“Hyvä että olet siinä”, Mari sanoi ja nukahti.

Oheneminen on ihon alle menevä pienoistomaani.
Se kertoo elämänmuutoksesta, sopeutumisesta ja
joustamisesta, mikä voi viedä mielen rajamaille asti.
Se kuvaa, miten nuori perhe yrittää selviytyä, kun
arki muuttuu isosti.

Kirja tarkastelee ihmisen kykyä tasapainoilla
järjettömältä tuntuvien tosiasioiden keskellä.
Nostaa esille monesti äänettömän osapuolen,
omaishoitajan, näkökulman.

9 789528 020967